

ms

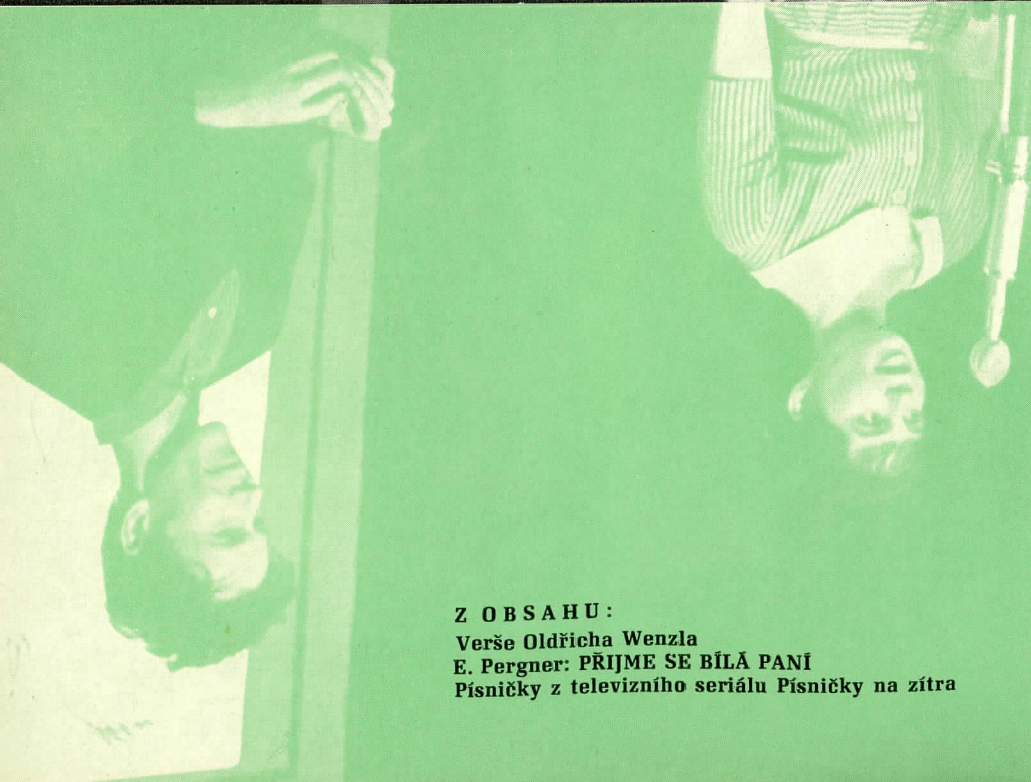


ROČNÍK 2

1964

ČÍSLO 4

repertoár malé scény



Z OBSAHU :

Verše Oldřicha Wenzla

E. Pergner: PRIJME SE BÍLÁ PANÍ

Písničky z televizního seriálu Písničky na zítřka

JAROSLAV SEIFERT

PRAŽSKÉ JARO

Budu bloudit městem náměsíčný,
i kdybych snad bloudil o berlách.
A kdybych se díval mříží s pryčny
a kdyby mě štvaly hrůza, strach,
znovu chci zas vidět závoje tvé,
Praho, z květů nebo z popele,
které se ti řasí na čele
a jež vítr věsí na tvé větve.

Rozdrcená voda v jezech šumí,
nikdy ještě neunavena;
ještě dodnes vidím padat pumy
na tvá obnažená ramena.
Jenom měsíc nad tvým kouřem visí
a jen ten v té chvíli zoufalé
v bezpečí byl a s ním v kanále
choulící se, polekané krysy.

Přijde duben, ještě chví se zkraje
jaro dětský míč a jaro smích.
Paříž ještě zimou špinavá je,
nejkrásnější z těch měst špinavých.
Co ti mohu dát za tuto něhu?
Nic, a když se okna objeví,
z pravého ti pošlu na levý,
z levého pak protějšimu břehu

polibek. Když vybuchují v křoví
polibky, tu ve tmě nastokrát
jako plamen ruce milencovy
zapalují chvějící se šat.
Město láskou zjara obležené
podává ti hrsti květů svých,
ty si vezmi jeden z nejmenších,
možná, že ti zvadnout zapomene.

Město mrtvých, jejichž kosti bdělé
hoří matně dodnes v jeho zdech
jako svíce ve tmách rozhořelé,
které stíny nesou po schodech.
Praha, báseň zazpívaná zticha
tomu, kdo své ucho přimkne blíž,
by je nikdy neodtrhl již,
protože ji miluje a dýchá.



OLDŘICH WENZL

HLOUPĚMU NAPOVĚZ A CHYTRÉHO TRKNI

Dlouho jsem nevěděl co to jsou
verbuňky

Dlouho mi bylo směšné slovo rýcar
Plaketa

Mědikovec

Nahulákat

Ten jí ho nahulákal

A jiná slova

Dlouho jsem nevěděl co to je sířiště

Mohl se spálit

Když pálil

Když si zapálil

Znám jeho paní

Není její paní

Jako moje paní

Není jeho paní

Jako moje teta

Není jeho teta

A jako jeho teta

Není jeho teta

Nejedná se o hazardní hru

Moje teta

Tvoje teta

Takové věci mne nelákají

Neb kdo jinému jámu kopá

Sám do ní nepadá

Na životě mi nezáleží

Ale musím dopsat všechny své básně

A máme každý svoje

Starosti

CESTA ZPÁTKY

Jsem těžce nemocen

Zapomněl jsem Ludolfovo číslo

A kouzla pravoúhlého trojúhelníku

Jsem těžce nemocen

Již nemiluji

Barevné pokoje

S nástěnnými portréty

S ledovými pohledy

S ledovými rukama

S ledovým srdcem

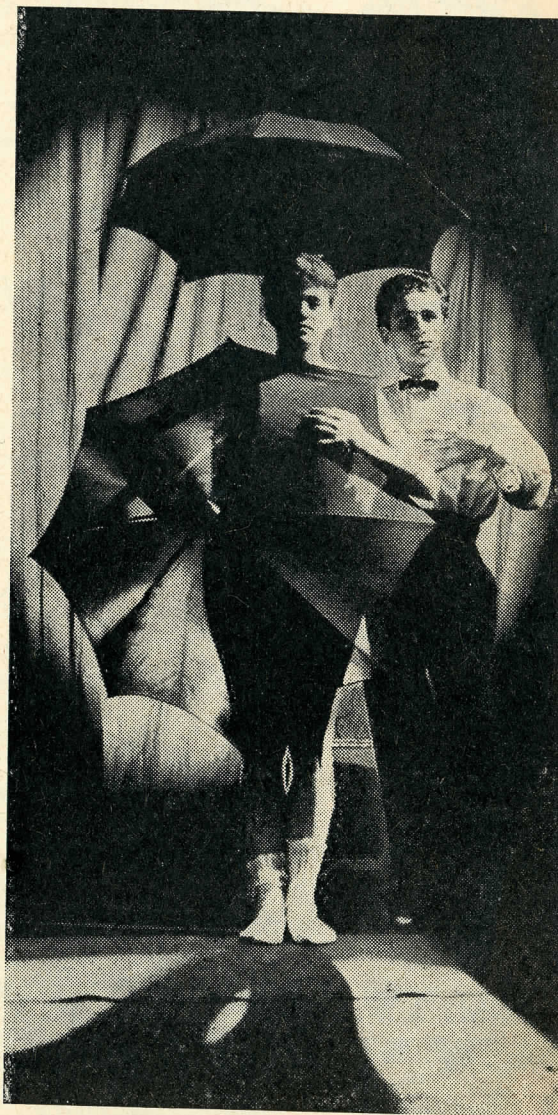
OLDŘICH WENZL

DŮVĚRNĚ

Dlouho jsem psal báseň o sobě
Protože mám se upřímně rád
Člověk veselý a pilný
Výborný řečník
Maminčin mazlíček
Ve společnosti úžasně vážený
Oblíbený u kléru
Přítel patriarchálních židů
Nehazardní karetník
Špatný milovník
Znamý levičák
Obávaný odpůrce

Končím
Abych o sobě nic neřekl
Protože se dobře znám
Jsem příliš upřímný
A druzí toho proti mně využívají
Ale já jim to přeji
Když jim to dělá dobře
Ať si poslouží
Protože proti gustu není mustru

Labíkův záběr z pořadu veršů Oldřicha Wenzla v nastudování Takzvaného divadla poezie Praha



Edvard Pergner

Přijme se

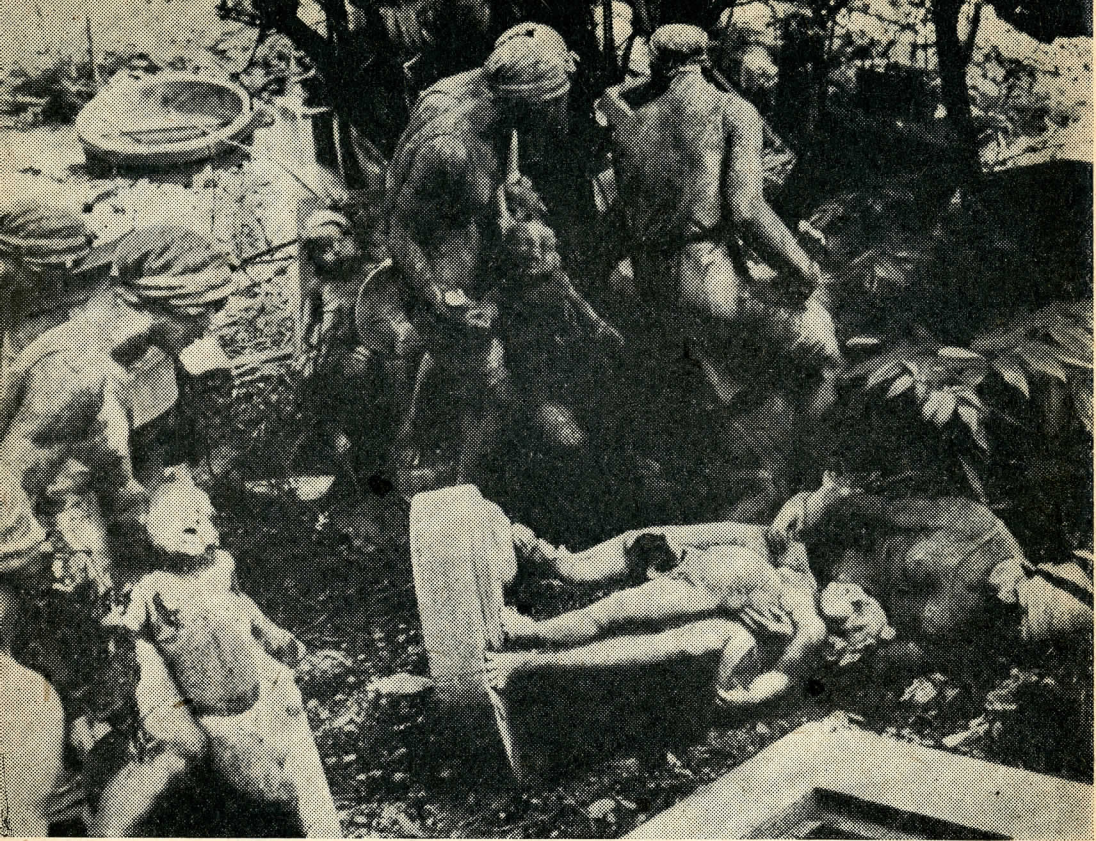


bílá paní



Hudba — Vít Fiala Fotografie — Zdeněk Pospíšil
Verše Neděle — Alois Volkman
Z repertoáru Miniaturního kabaretu





Teprve teď
když jsme poznali
že hesla
neletí tak vysoko
jako ptáci
vymýšlím básně

Básničky
o rozbitých bystách
kterými si cestu vyspravujem
abys došel básníku
A čistě ze zvyku
si do notýsku
čarujeme
čárkujeme
svoje zásluhy
Jsme odhodláni všechno platit
a trápíme se pro dluhy

A ještě snad stokrát
si pro líbeznou noc
pod hlavu dáme polštář
ku kterému razítko
důvěrně se tiskne
A budem z toho zblblí
Pro jeho moc

Sedlák
mamonář a bagán
se dotkl božích muk
a z kříže udělal si
kotvu do chmelnice
A lidé říkali
že ho za to stihne boží trest
Sedlák už není
To nebyla ruka páně
Chmelnice stojí
škrábe ti dlaně
když ji jak pannu
češeš

A postav člověka
jako takového
a milióny jako takových
srdcem vedle sebe
Potom dílo zkoukni
a každé vyčumující čelo
zkopecj do řady

A z rozbitých čel
ulomených křížů
a napadaných hvězd
cesty vyspravujem
abys došel básníku

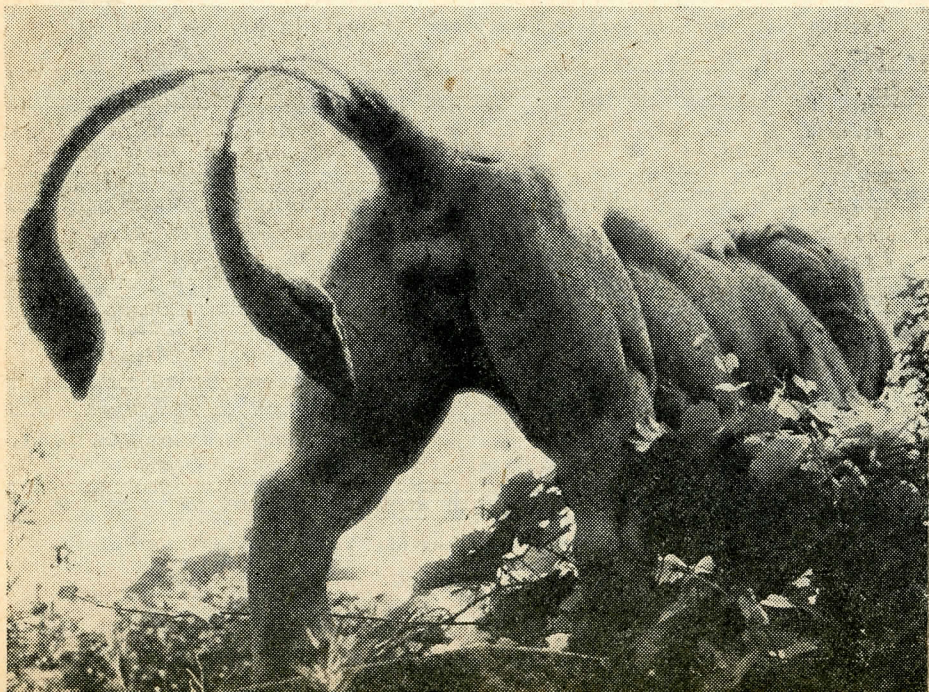
A jako by hrom uhodil
když zastrkáváme židle
pomačkané od našich problémů
Židle

jsou stromy
které přestaly růst
abychom my
na nich dřepěli
domnívající se
že rostem

A jako by hrom uhodil
když zastrkáváme židle
na kterých jsme si trpělivě vyseděli
svůj profil
a vyřezali monogram

Svá jména jsme dobrovolně věšeli
před branami podniků
Byl jsi při tom
Básníku
Slunci pro příklad
a pro výplatní pásku
Na pytle nás lakýrníci zpodobnili
Z hesel živi jsou
Z hesel živi byli
Zabili jsme
lásku
A na housle
omamné jsme luzovali fráze
až jedna struna praskla
a oko vyteklo nám
Ta píseň přišla draze

A jenom ze zvyku
si do notýsku čarujeme
svoje zásluhy
jsme odhodláni všechno platit
A trápíme se
Pro dluhy
Abys došel básníku...



(A a B přijdou na scénu, pokloní se, z kaps vyndají obálky)

A: To je krásná slečna...

B: Ale chtělo by to vyšší podpatek.

A: Nejsou... Vod novýho roku byly sniženy.

(Oba rozlepi obálky a čtou)

B: Večer!

A: Dobrý!!

B: ..ve...večer?

A: Dob...Blbý!

(Vymění si obálky i papíry)

B: Dobrý...

A: ...večer!! Jsme dobrý.

B: Ale káp jste na to.

A: Jsem kapulet.

B: A já jsem si vodjakživa myslel, že jste amulet.

A: Jak to? Amulet?

B: Že jste vyletěl z AMU.

A: Slovník jste si vzal?

B: Jakej?

A: Vybranej.

B: To už se slovníky taky vykrádají?

A: Slovník vybranejch slov.

Se slovníkem v ruce

jdeme na to prudce!

OTEVŘTE ŮSTA, PROSÍM...

Bounce Gmi7 C9b/5+ F D9b/5+ D9b Gmi7 C9b/5+

To byste nevěři-li, jak mě stím překvapili, když řekli zčista-jasna: Otevřte

ústa, prosím. Zbyla mi jedna naděj, a proto s sebou raděj, a-by-sem

kdykoli moh otevřít správně ústa, nosím slovník vybraných slov,

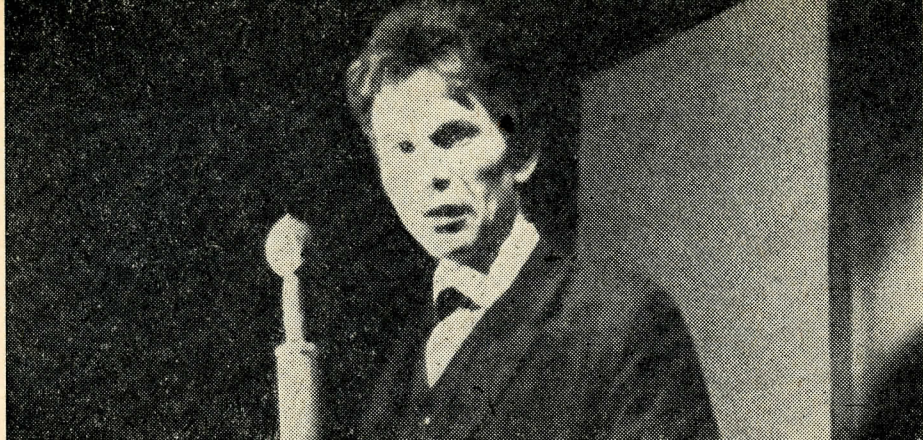
slovník vybraných slov, a- bych kdyko-liv moh

na správné téma ústa o-tevři-ti, slovník vybraných slov,

abych kdykoliv moh na správné té-ma ží - ti, Kecá, kecá,

kecá, kecá... Nad bilancí zamyslet se, objektivní tendence, přímou cestu nasměrovat,

pod ruka-ma růst, vyplý-vá-ní z usne-se-ní, k nedostatům vra-ce-ní se,



Eduard Pergner, autor, režisér, herec, zpěvák a malíř pořadu Přijme se bílá paní

C7 F Dmi7
 v prohloubení rozporů ku problému klíč, a tak dále, k sepětí za širší aktiv
 Gmi7 C7/5+ F Dmi7 Gmi7 C7/5+
 nasměrovat cestu, z hlavních zásad zamyslet se co do za-vi-ně-ní,
 F Ami7 B^b6 B^b6 Ami7 D9 Gmi7 C9/5+ Ami7 D9/5+ 1. Gmi7 C9/5^b F C9^b
 řečník leze dírou pes oknem, nebude-li ke-cat ne-zmoknem.
 Gmi7 C9/5^b F bounce Gmi7 C9/5+ F D9/5+ D9^b Gmi7 C9/5+
 pezmoknem. To byste nevěři-li, jak mě s tím překvapili, když řekli zčista jasna: Otevřte
 F F^{#dim} Gmi7 C9/5[#] F D9/5+ D9^b
 ústa, prosí- m. Zbyla mi jedna naděj, a proto s sebou raděj, a-by-sem
 Gmi7 C9/5+ F F^{#dim} G7 rychleji C7 F D9/5+ D9^b
 kdykoli moh otevřít správně ústa, nosím slovník vybraných slov, chachacha,
 G7 C7 F D9/5+ D9^b Gmi C7 1. F 1. F 1. F^{#+}
 slovník vybraných slov, chachacha, slo-bo-vní-ík vy- y-bra-ných slov, slov, slov.

A (u klavíru)
 B: Začnem. Zhasněte.
 A: Zhasnu.
 B: A co kdybysme to dělali potmě?
 A: Neuvidíte.
 B: Jo. Vidíte.
 A: A lidi by neviděli na vás. Přeci je nechcete ochuzovat?
 B: Nepodceňujte. Myslíte, že už si zvykli dívat se jenom na pitomý tváře?
 A: Máte pravdu. Já jsem si na vás ještě nezvyk.
 B. Ale zviklat jste se nechal.
 Tady někdo je.
 A: Tamhle!
 Někdo se kouká a nemá zapláceno.
 B: To máte jedno. Někdo má moc dobře zapláceno, a taky se jenom kouká...
 Eště se vám nechce?
 A: Ne. Já už byl.
 B: Myslím hrát.
 A (pokrčí rameny)
 B: Jdu tedy já.
 A: Nechodte! Voddělá vás to!

B: Klavír? Pcha. I tužkou se dá zabít.
 Pořádně jsem ji zašpičatil, vobrousil, a pak jsem bod!
 A: Je! Vy jste zabili!
 B: Nezabil.
 A: Tak co kecáte?
 B: Já že kecám? To vy kecáte.
 A: Přiznávám. Ale podle vašeho textu.
 B: A vy si myslíte, že já chodím na schůze nepřipravený?
 A: Vědět, že jste zabil...
 B: Podívejte. Eště jednou. Já tu tužku vzal...
 A: A nak jste bod, jste říkal.
 B: A pak jsem bod jsem říkal. Ale nezabil.
 A: To je nesmysl.
 B: Naopak. Smysl velkej. Vono to zabilo mě. (Sedá ke klavíru)
 A: Co to děláte.
 B: Preluduju.
 A: Tak blbě.
 B: Jako by se pre lud neudělaly eště blbější věci!

JEN TAK MEZI NÁMI

Tempo di twist

E^b Cmi7 Fmi7 B^b7 E^b B^b7

V květi-ná-či kytká se sluncem si tyká, pro- sí o vo- du.

E^b Cmi7 Fmi7 B^b7 E^b

Nechápe však malá, že se chyba stala z to- ho - to dů- vo - du. Že slunce

Fmi7 B^b7 E^b Fmi7 B^b7 E^b

za oknem je, že tohle není je- ho věc, to přece musí pa- ní, co si jí tam dala. To patří

Fmi7 B^b7 E^b F7 E7 E^b7 D7 D^b7 C7 C^b7 B^b7

v její resort, aby si svoje kytky sama, sama, sama, sama, sama, sama, sama, sama,

A7 A^b7 G7 G^b7 B^b7 E^b a tempo Cmi7

rit.

sama samosebou zalej- vaia Tak se kytká lekne, jak má spaní začít,

Fmi7 B^b7 E^b Cmi7 Fmi7 B^b7 E^b Cmi7

jak že jí to řekne, zda se jí bude ráčit, aby kytku vzala, napít jí vody dala, si

Fmi7 Bb7 Eb Fmi7 Bb7 Eb
 myslí tahle kytká, za oknem kytká malá, si myslí tahle kytká, za oknem kytká malá, si
Fmi7 Bb7 Eb Cmi9#
 velmi pomalu *recit.*
rit. myslí tahle kytká, za oknem kytká malá. Jenže to si jenom A-le ta paní vo-du
F9# Bbmaj7 Cmi7 Cmi9# myslí. *Bb9* *Tempo di twist*
 nevzala, kytičce napít neda-la, a tak ta kytička *rit.* skonala. V květináči kytká
Cmi7 Fmi7 Bb7 Eb Bb7 Eb
 se sluncem si tyká, pro-sí o vo-du. Už nedo-ví se malá,
Cmi7 Fmi7 Bb7 Eb Fmi7 Bb7
 že se chyba stala z toho-to dů-vo-du. Ta paní slunci šla na
Eb Cmi7 Fmi7 Bb7 Eb Cmi7 Fmi7 Bb7
 nervy, protože neu-mě-la s kytkou co si říkat, že za tu jednu paní mu-sela
Eb Cmi7 F7 Bb7 Eb
 chudák kytká, chudák kyt-ka pykat. A tak slunce pá-lí,
Cmi7 Fmi7 Bb7 Eb Cmi7 Fmi7 Bb7 Eb
 neví-me-li zda-li, má-me-li co proč a co proč zas ne, proto pozor, panstvo,
Cmi7 Fmi7 Bb7 Fmi7 Bb7 Eb Bb7/5# Eb
 jen tak mezi námi, jestli mezi ná-mi něco nehy-ne. Proto pozor, panstvo,
Cmi7 Fmi7 Bb7 *recit.*
 jen tak mezi námi, jestli me-zi ná-mi... jestli mezi námi něco nehy-ne...

FRÁZISTA:

Áno, soudruzi. Víme to všichni.

Ví to první řada.

Ví to druhá řada. Ví to třetí řada.

Soudruzi, já umím počítat.

Sešli soudruzi!

Nemáme moc času.

Nemáme moc času, ale přesto mně do-
volte, abych přemýšlel.

*(Vyndá kapesník, na něm je velký uzel.
Po dlouhém přemýšlení si vzpomene)*

Čest práci!

Soudruzi.

Západní imperialismus nám kope jámu.

Soudruzi...

Cožpak bychom si ji nemohli vykopat
sami?!?

*(Čistí si brýle, dýchne do skel a ta se
vysypou)*

A praskly.

Ale je to snad důvod, abych nevěřil
v naše jasné a čiré to sklo? Dovolte,
abych vám nejdříve celou věc důkladně
osvětlil. *(Osvětluje reflektorem)*

ČLOVĚK:

POLIL JSEM SI KALHOTY

INKOUSTEM MOUDRÝM

JAK OBLOHA BEZ OBLÁČKŮ

SEDL JSEM DO HNÍZDA

NAČEPÝŘENÝCH NAPINÁČKŮ

SVINUTÁ JEŠTĚ RŮŽE

MNĚ UŠTKLA BÍLOU KOŠILI

A NEMÁM ZLOST

JEN SE BOJÍM

BOJÍM

ABYCH NENARAZIL

NA LIDSKOU

NA BLBOST

FRÁZISTA:

Soudruzi, myslím, že jménem vás všech
můžu soudruhovi poděkovat za vypraco-
vanou kulturní vložku. Děkuji.

A soudruzi: Proč já věřím v to sklo?

Proto, že se o něj nepořežu? Ne. Právě
proto, že se o něj pořežu! A plným
právem. Budu-li dělat chyby, ať se o něj
pořežu.

Je nutné se řezat!!

A svádět bitvy o naše jasné, čiré to sklo.
A proto ještě jednou. Složme si důvěru
v naše sklo!!

DĚLNÍK *(se směje)*

FRÁZISTA:

Tak. A já se snažím, já vysvětluji, před-

nášim... A někomu je to k smíchu. —

Soudruhu! Nebo snad...? To bych musel
hnedle říci, že ty máš na hlavě čepici.

DĚLNÍK:

Vidiš.

FRÁZISTA:

Vidím. Nechal jsem si otevřít oči.

Ale soudruhu... nebo snad...?

Je ta čepice tvoje...?

DĚLNÍK:

Moje, dycinky moje. Pasuje.

FRÁZISTA:

Dycinky, dycinky...

Netahej na mě cizí slova.

Totíž já hodně jezdím a já už tu čepici
někde viděl...!?

DĚLNÍK:

A co má být...?

FRÁZISTA:

Co má být... Nás by zajímalo, jestli je
ta čepice tvoje.

DĚLNÍK:

Nevěříš?

FRÁZISTA:

Ale v co? Řekli mně, abych tak nějak
věřil v člověka.

Soudruhu, nebo snad...?

Ukaž mně na ni účet!

DĚLNÍK:

Zbláznil ses?!?

FRÁZISTA:

Ha! Nemáš ho, co? Můžu tedy věřit sou-
druhu, nebo...

Nebo snad kandidáte?!?

Můžu věřit, že ta čepice je tvoje...?!?!?

DĚLNÍK:

Já ho zahodil!

FRÁZISTA: Ta čepice není tvoje!!

DĚLNÍK:

Když ti říkám, že je, tak je!!

FRÁZISTA:

Lháří!! Je ukradená.

DĚLNÍK:

Co si vůbec myslíš?!

FRÁZISTA:

Nic.

Ale dokaž, že je tvoje.

DĚLNÍK:

Copak můžu...

FRÁZISTA:

Tak...

A takové mezi sebou ještě máme. Zloděje
a lháře! Já neříkám... v člověka je
nutné tak nějak věřit. Ale jenom to s tou
vírou nepřehnat!

Nepřehnat... nepřehnat. Však já umím
počítat.

FRÁZISTA:

Soudruzi, klobouk.

A já mám na něj účet.

Kabát.

V tom jsem stávkoval.

A zde, prosím pěkně, účet.

Soudruzi, vesta.

Moje z nejtěšnějších!

A já mám na ni účet!

Soudruzi, boty.

S vlastními jazykem, soudruzi.

A zde na ně účet!!

Já prostě, já, já, já, to když já, tak já...

DĚLNÍK:

A hlava?

FRÁZISTA:

Moje. Dycinky moje. Pasuje.

DĚLNÍK:

Ukaž mně na ni účet.

FRÁZISTA:

Je... je... je... žiší... kriste...?!?!?

DĚLNÍK:

Tak vidíte. Takové mezi sebou ještě máme.

Zloděje a lháře.

Neříkám. V člověka je nutné tak nějak věřit, ale jenom to s tou vírou nepřehnát.

FRÁZISTA (*se najeďnou rozeběhne*)

DĚLNÍK:

Kam letíš?

FRÁZISTA:

Pro účet. Na hlavu!

DĚLNÍK:

A kam?

FRÁZISTA:

Na okres!

DĚLNÍK:

Tys ji tam koupil?

FRÁZISTA:

NE! PRODAL...!

AUTOR:

Jde o to, jestli by ještě dneska nějaký okres takovou hlavu koupil...

CHODNÍKY

1. Lidi chodí po chodnících staška-ma a sitěnka-ma, skabel-kema ze si-lo-nu, šel jsem taky z práce domů. 2. Lidi

Chords: Rázně, Ami, B^bdim, Hm7, E7, F^bdim, F7, E7, Ami, E7.

2. Lidi chodí po chodnících s deštníkama nad hlavou, šel jsem taky z práce domů, šel jsem vodou čvachtavou.

3. Lidí chodí po chodnících zrcadlami výkladů, šel jsem taky z práce domů, v hlavě plno nápadů.

4. Lidi chodí po chodnících s taškama a sítěnkama, po silnici zase auta řízený jsou šoférama.

5. V montérkách jsou z nákladáků, v zamoučenějších pekaři, poznáš auta stěhováků, hele, jedou cukráři.

6. Pohřebák je
celej černej,
šofér to má
na čepici,
poběda a
spartak, volha,
tady jedou
nádeníci.

7. Mají pravdu,
pocití jsou
charakterem
i rukama,

ať si tedy
šlápnu hezky
ve svém voze
pedálama.

8. Lidi chodí
po chodnících,
šel jsem taky
z práce domů,
chodníky se
blejskaj deštěm
a ty auta
stříkaj k tomu.

E7 Ami B^bdim

9. La-la - la-la - la-la - la-la - la-la - la-la - la-la - la-la - la-la

Hmi7 E7 Ami F[#]dim F7 E7 Ami rychle-vzrušeně

la-la - la-la-la-la - la-la-la-la - la-la-la.

Ami Hmi7 E7

1. Do deště a do u-li-ce za-hu-če-la si-ré-na, u-dálost je
2. Vy-táhli je rychle z vo-zu, do deště krev na-ka-pa-la, sa-ni-ta se

Ami F[#]dim E7 E7 Ami E7 Ami

v malém městě, sra-zi-la se e-re-na. (.) Avtom shluku dáma s taškou,
jenom mihla, kal-ho-ty mně po-cá-ka-la.

Hmi7 E7 Ami F[#]dim F7 a tempo

jistě pl-ná o-hle-dů, ty kalho-ty li-to-va-la, zda-li spor, já

E7 a tempo Ami G[#]mi Ami G[#]mi Ami G[#]mi B^bmi Ami B^bmi Ami

nevím jak ej, po-ve-du. Šel jsem domů, deštěm, z práce, ten spor ved jsem jasně, krátce:

pomalú F7 E7 E^b7 D7

Recit.
Dvacet kalhot za život a Šel jsem z práce, tam ho žijou, dva živo-ty, šel jsem domů...
tisíc zvyků k tomu

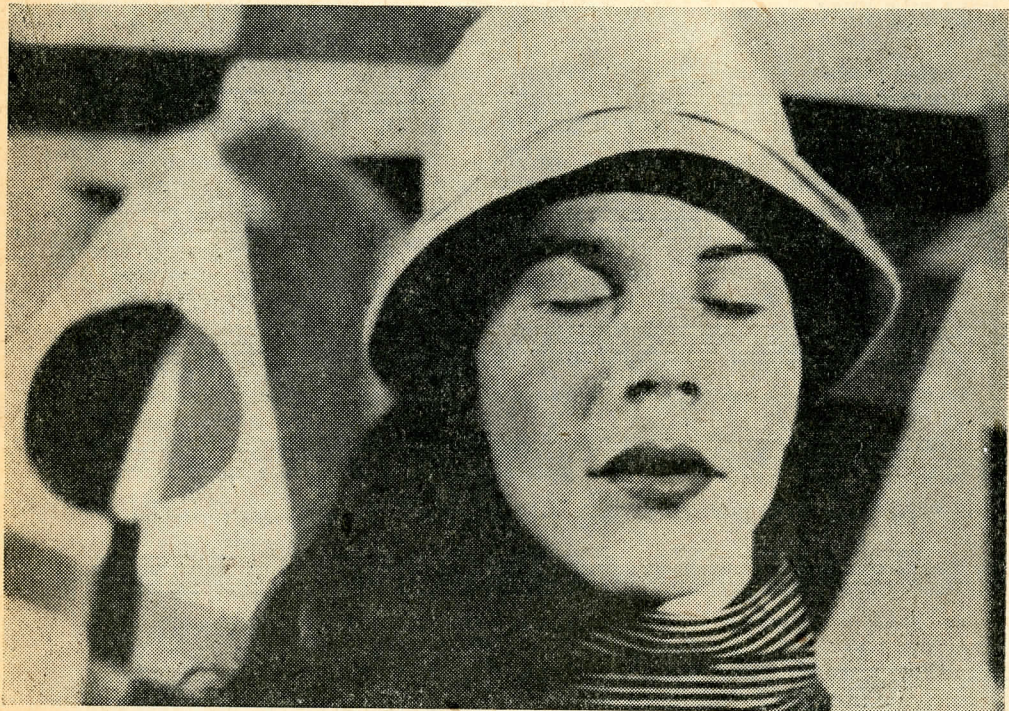
Recit.: Gmi táhle, postupně zrychlit na "rázně" G[#]dim

Zatracenej život... Lá-la - lá-lá - lá-lá-lá-lá - lá-lá - lá-lá - lá-lá - lá-lá - lá-lá - lá-lá

Ami7 D7 Gmi Edim E^b7 D7 Gmi D7

lá-lá - lá-lá - lá-lá - lá-lá - lá-lá - lá-lá - lá-lá - lá-lá - lá-lá.

8 taktů několi-krát opakovat a zestubovat až do vytracena.



NOTÁŘSKÁ

Jaké čteš knihy?

NO...NO TY...

Kam chodíš do divadla?

NO...TAM...

Jaké máš ráda umění?

NO...NO TÓ...

Kterou operu máš nejraději?

NO...NO TU...

A může tě vůbec nadchnout nějaká
muzika?

NO...NO TA! KLASICKÁ PŘECI!

OBOJEK

Velmi pomalu (slow-rock)

1. Bez duchu ve vzduchu jsem, já se svým přítelem snem, on i já, obojek na-a-a kr-r-ku,
 2. Všechno jsem prošel a znám, život je holestí křám, štěstí už nežije, ze-e-e mře-e-lo,
 bez duchu tím světem jdem, on i já, o-bojek na-ha-ha kr-hu-ku, bez duchu tím světem jdem.
 a tak jdu tím světem sám, štěstí už ne-žije, ze-be-hemře-he-lo, a tak jdu tím světem sám.
 Mládí mi vadí, nevím kam jít, nevím nač čekat, nevím, proč žít. Mládí mi vadí, nevím kam jít,
 nevím nač čekat, nevím proč žít. Bez duchu ve vzduchu jsem, já se svým přítelem snem,
 on i já, o-bojek na-ha-ha kr-hu-ku... bez duchu tím světem jdem,
 on i já, o-bojek na-ha-ha kr-hu-ku, *rit.* bez duchu tím světem jdem.

Autoři poetického kabaretu Přijme se bílá paní, Vít Fiala a Eduard Pergner



STROMEČEK

Hustě sněží. Neví se přesně, jestli už dneska je Štědrej den.

To se neví.

Nakonec, nepřišli jsme se modlit.

Ale cejtíš ten Štědrej večer v duši.

Doma by ses určitě oholil, podal si bač-

kory zpod postele a sed ke kamnům.

A tady je zima a sníh s blátem.

A my tu sedíme.

Lidi.

Na jedný frontě a proti sobě.

V zákopech.

Tak si představ, že pod náma jsou pěkně v teploučku zavrtaný krtci a myši. Takový malý, huňatý myšky.

Aspoň stovku jich mít, nastrkat si je do rukávů, kapes a kalhot.

To by bylo tepla!

Není co kouřit, ale zbraní máme dost!

Není co jíst, a masa fůry!

Zpřerážený nohy, vomrzlý, bez fuseklí.

Je škoda tepla pro mrtvolý!

V míru se dávají taky do studenejch márníc.

Jó, bejt tak v márnici... Ta by se dala zadejchat. Ta jo!

Ale zákopy — ty ne.

Aspoň se něčím voblbnout!

Vánoční stromek. Vidiš?

Na stole, ověšenej cukrovím, svíčkama a prskavkama...

Mírovej vánoční stromek!

Děte do hajzlu s takovejma hezkejma řečma!

Mně je zima, mám hlad, kouřil bych, je mně cejtít z huby, jsem zloděj vonucí... povídám... děte...!!

Takový slova!!

Zabíjet se proto, aby se lidi už nezabíjeli, je svinstvo.

A nechte mě! Nechte mě...!!

Nechte ho. Bude to lepší. A nedivte se mu. Prostě mu to leze na mozek. Podívejte. Schází mu kus ucha.

Byla to trefa!

Nákej vodnaproti mu tam udělal díru pro náušnici.

Místo náušnice si tam moh' klidně pověsit umíráček.

A šlus. Bylo by po všem.

Ale já ho voddělal.

Nevím, jestli to byl zrovna ten pravej

odnaproti, ale jeden tam u sousedů sebou říz. A zejtra... nebo pozejtří někdo zase krouhne mě... a tak to je!

Ty jsi na něj ještě nemyslel?

Na co?

No tam, podívej.

Co tam?

Stromek...

To myslíš vážně s tím stromkem?!

Vážně.

Člověče... je to ale vo hubu... Jak si pro něj polezeš, hned začnou střílet!

To neudělal... je Štědrej den! Ty bys to udělal?!

...právě proto, že je štědrej. Celou dávku do tebe pustí!

...nechat se zastřelil pro pitomej vánoční stromek...!!!

...pitomej...

Raděj mlč!

...no nebylo by to nádherný, kdybychom my, i ty druhý proti nám, si kolem něho sedli, zpívali koledy a vykašlali se na to...?

Bylo...

Já pro něj půjdu...!

...povídam, bylo by to nádherný, ale je to nesmysl. A risk. Velkej risk...

Já pro ten stromek jdu!

Proč jsem ho nechal jít? A kamarádi, proč vy jste mu neřekli, aby nechodil? Jde pomalu.

Boty se mu boří do bláta a sněhu.

Přestává sněžit.

Není to legrační. Roztrhanej, táhne za sebou šosy kabátu, jako u fraku. Teď zapad. Jenom polovina je ho vidět.

Ke stromku mu zbejvá dobrejch tři sta kroků.

Dojde?!

Zuby nám přestaly drkotat.

Ještě dvě stě kroků!

Zastavil se a odpočívá...

Otáčí se a udělá krok...!!

Nechod zpátky!!!

Každej z nás by bejval šel!! Každěj...

Vždyť jsem říkal, že by se neotočil. Už se vymotal ze závěje a jde dál.

Nestřílet!

Z druhé strany jde proti němu taky jeden!!

Má to blíž než náš.

Narodil se hrdina! Veselme se!
 U stromku.
Budeš střilet...?
 Nebudu. Ty?
Taky ne.
 Co mně chceš?
Tobě nic!
 Tak...?
Jdu si pro stromek...
 Taky?
...a všichni, rozumíš... i s vámi, si
u toho stromku...
 Rozumím!
 Každý z nás se stává divákem. Nutí nás
 to do breku a polejvá nás to po zádech.

Teď si podávají ruce. Slzy nám mrznou
 hned u očí...
Půjdete tedy k nám...?
 Nebo vy k nám...
Hádat se nebudem!
 Dohodnem se ale...!
Na trhu nejsme!
 Ale hokynáři taky ne!
My jsme válku nezačali...!!!
 Já snad jsem ji chtěl?!?!?!
 Ve stromku to dvakrát zablýsklo.
 Neví se přesně, jestli už dneska je Štěd-
 rej den. To se neví. Nakonec, nepřišli
 jsme se modlit...
PŘIŠLI JSME SE ZABÍJET...?!

ČINY, NYNÝNÝ...

Volně a jemně

The musical score is written for piano (kl.) and features a melody with various ornaments (trills, grace notes, and slurs) and a steady bass line. The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 4/4. The score is divided into three systems. The first system has three measures with chords B-flat, F7, and B-flat. The second system has three measures with chords E-flat, B-flat, and F7. The third system has three measures with chords B-flat, B-flat, and B-flat. The lyrics 'Aby se vrah-ci vyli-hli v helmě, aby si' are written under the third system.

kl.

tr

Ω

Aby se vrah-ci vyli-hli v helmě, aby si

B^b7 E^b

vrána k vráně sedla na lauf děla-lala-la, to by se líbilo, lí-bi-to mé

B^b G^{9^b} Cmi7 F7 1. B^b B^b7 2. B^b různě-rychleji

má - mě, to by má-ma chtě-la. To by se -la. A-by si

B^b B^b7

sochař, jak na sto-janě, na starém tanku otáčel své velké dílo-lo-lo-lo, to by se

E^b B^b G^{9^b/5+} Cmi7 F7 1. B^b B^b9+

líbilo, líbilo mé má - mě, to by se nám ži-lo. To by se

2. B^b 7 5 B^b

-lo. Aby se z kou-lí odlily zvony, a počtá-ci zvonili, že se odzbro-

B^b7 E^b B^b G^{9^b/5+} Cmi7 F7

jilo-lo-lolo, to by se líbilo, líbilo mé má - mě, to by se nám ži-

1. B^b B^b9+ 2. B^b 7 5 B^b

lo. To by se -lo. A aby z bombar-dá-ků se stala

hejna ptáků, a a-by z veličin se za-se staly činy-ny-ny-ny, to by se

líbilo, líbi-lo mé má - mě, to jsou sny maminči-ny. To by se

-ny, to jsou sny maminči-ny, rit. to jsou sny mamin- či-
B^b Volně a jemně F7 B^b E^b

teatr (at 1th.)

ny. Aby se vrabci vylíhli v helmě, aby si vrána k vráně sedla na lauf děla,

to by se líbilo mé máně, to by máma chtěla!

dr. Ω

**Pře
s. távka**

Poetický kabaret Přijme se bílá paní uvádí
soubor Miniaturní kabaret v pražské ka-
várně Luxor



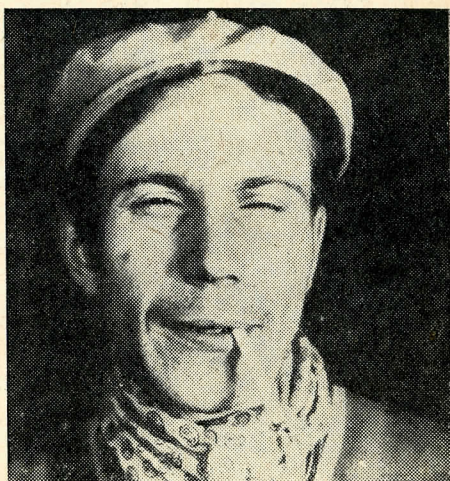
A: Tak tady jsme.
 B: Jsme tvrdí.
 A: Kamenní.
 B: Jsme ze železa.
 A: Jsme z ocele!
 B: Jenže... I ocel mívá vrásku na čele.
 A: Ale jsme.
 B: On to tvrdí.
 A: Jsme tvrdí!
 B: A udělaní!
 A: Jak z umělých hmot.
 B: A přece si pletem, co je čehý a co hot.

A: Hory převážíme!
 B: Převážíme... převážíme... Jenže na vahách, jichž si někdy nevážíme.
 A: Ale jsme.
 B: Po...
 A: Pomníky stavíme, jichž se orli lekou.
 B: Nelekli!
 A: Panejó...
 B: Jsme bouře!
 A: A liják!
 B: V němž nejen vlasy měknou.

Každej má něco.
Jeden má to tohle, druhý má tohle...
Jeden má rakovinu, druhý ji nemá, tak mu ji závidí...
Jeden to támhle někde, takhle nějak pytlíkuje...
DRUHEJ TO PYTLÍKUJE ÚPLNĚ KONKRÉTNĚ...
Jeden to má polepený...
DRUHEJ ČÍM VÍC TO MÁ POLEPENÝ,
TÍM MÍŇ TO MÁ POLEPENÝ...
...jeden smrdí korunou...
...U DRUHÝHO NENÍ ANI CEJTIT...
...jeden se zpije a potom hrozně nadává...
...DRUHEJ SE RADĚJ ZPIJE DO NĚMOTY...
Jedni si vyvolili cestu...
...DRUZÍ JIM ŘÍKAJ VYVOLOVĚ...
...my máme knihy... my tomu říkáme bojovný knihy...
VONO TO VOHNUTEJ HRBET...
...nebo...

NENAJDEŠ VESNICI
 V NÍŽ BY NEBYLA HOSPODA
 NENAJDEŠ HROB
 KDE BY NEZOBALI PTÁCI
 NENAJDEŠ KLEC
 V NÍŽ BY NEBYLA SVOBODA
 HODINU ŽIVOTA
 NEPROMARNÍŠ
 TVŮJ STRACH
 SE V STRACHU ZTRÁCÍ

...každej má něco...



KARKULKA

Svižně-klavír

A7 Dmi7 G7 Emi7 Ami7 Dmi7 E7

Ami7 D7 G7

Velebně

Dmi7 G7

rit.

rit.

Bounce(houpavě) C

Ami7 Dmi7 G7 G#dim Ami7 D7

Jeden má 1. te-tu a druhej tchá-na, pro strýce, pro švagra, zpívám od
2. bičku, co svátek mě-la, a jak ji po-tě-šit pravnučka

Dmi7 G7 C C7 F F#dim

1. C Ami7

rá-na, zpívám si za svoje a budu rád, budete-li se chtít podí-
chtěla, prostě od začátku, á, bé a cé, pohádku

Dmi7 Ab7 G7 2. C Ab7 G7 C Tvrdě Cmi

vat. 2. Na praba- o Ka-ar-kul-ce. Jde Karkul-ka vlese,

Fmi G7

plnej košík nese si, potká cestou vlka, který tak-to

Gb9 F boogie-woogie F#dim C G7 C C9 F

plká, - že je dneska hezky, co v tom koši nese, o-na řekne:

F#dim G7 houpavě C Ami7 Dmi7 G7 G#dim

Desky... on od-tu-ší: Jde se! Lalala la la lalala lala lalala

Ami7 D7 Dmi7 G7 C C7 F F#dim

lalala lala la lala lalala lalala lalala la lalala

C Ami7 Dmi7 G7 C Ami7
 ta la lala la lá... *Volně-klavír solo*
Rec. od lib. A došli k babičce. Babička je hezky přivítala

Dmi7 G7 G#dim Ami7 D7 Dmi7 G7
 a hned se zeptala pana vlka, nebo kávu. Ale ten řekl: "Babičko, te si starosti, já už jsem
 jestli chce čaj milá babičko, nedělej- cestou sežral dvanáct

C C7 F F#dim
 veverek. Jůů... Ale to stejně není žádná škoda, protože ty veverky byly negativní.

C Ami7 A#7 G7
 Potom babička zapojila sebe i gramofon, položila na něj desku, ale, ale, ale. Nenenene na-na-šli

C (houpavě) Ami7 Dmi7 G7 G#dim Ami7 D7 Dmi7 G7
 jehlu, aby to hrá-lo, tak se jim zdálo, že to půjde ztěžka, proto si
 přispěchal a zjistil vadu, ihned jim nabídl moc dobrou radu, že šplhat

C C7 F F#dim C Ami7 Dmi7 A#7 G7
 pozvali na výpo- moc z vlko-vy strany jež- ka. Když ježek
 po hřbetě se síc nemá, že a-le klavír-tvrdě

12. C A#7 G7 C Cmi b
 nesmí být deska ně- má. *Recit. od lib.*
 A potom mu vytrhli ze hřbetu trn. Vůbec to nebo-

Cmi b Fmi
 Ielo. A ten trn vzali, dali jej místo jehly, všichni se na sebe usmáli a

G7 C Ami7
 poslouchali tuhleto písničku: Jeden má tetu a druhéj

Dmi7 G7 G#dim Ami7 D7 Dmi7 G7 C C7
 tchána, pro strýce, pro švagra, zpívám od rá-na, zpívám si za svoje a budu

F *F#dim* *C* *Dmi9* *G7/5+* *Cmi7* *Dmi7* *Cmi7*

rád, bude-te- li si chtít se mnou zazpí-vat.

recit.

tacet solo vokál *rit.* *pomalú klavír*

La la la la la la la la la la la la la la la

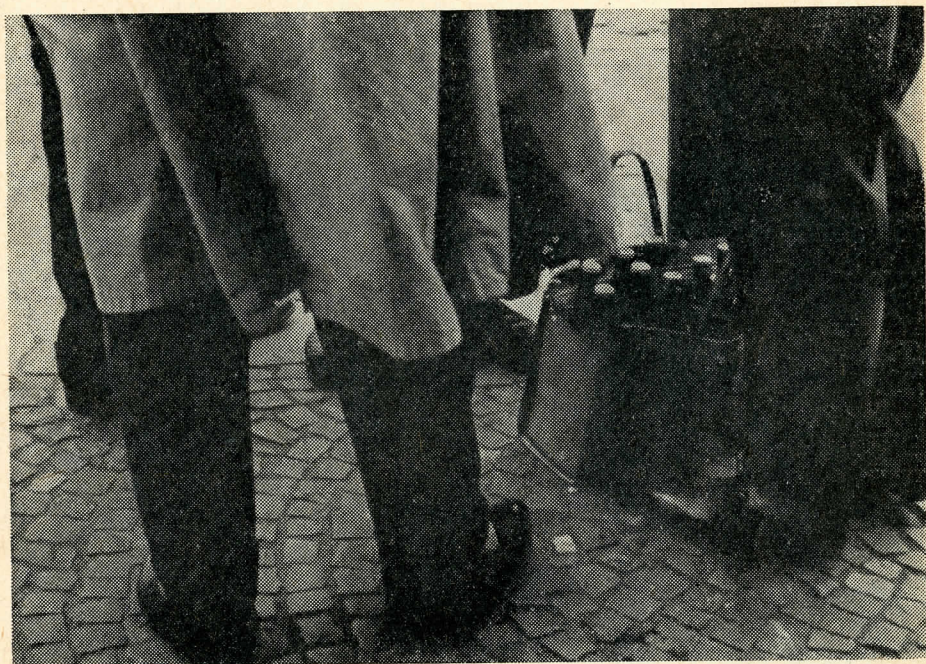


Polovina E. Pergnera a polovina V. Fialy na Brabcově snímku

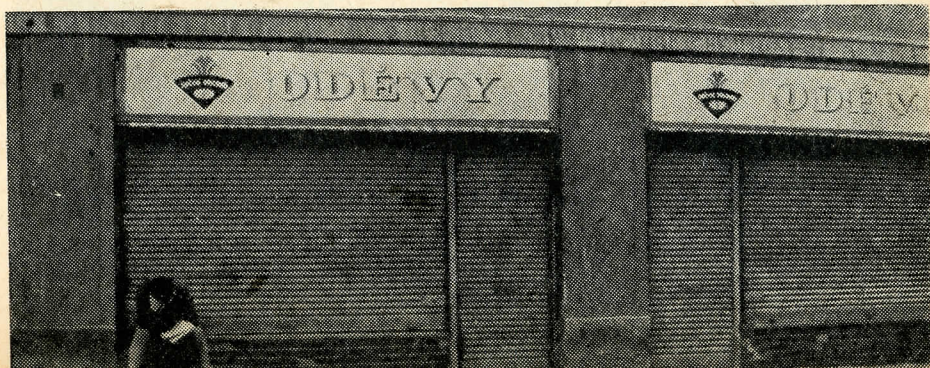
NEDĚLE

Cupitají po chodníku
jako kapky deště
spadlé přímo z nebe
ta věčná vláha života

...ta věčná vláha života.



Óděvy. Bez vás to není neděle...

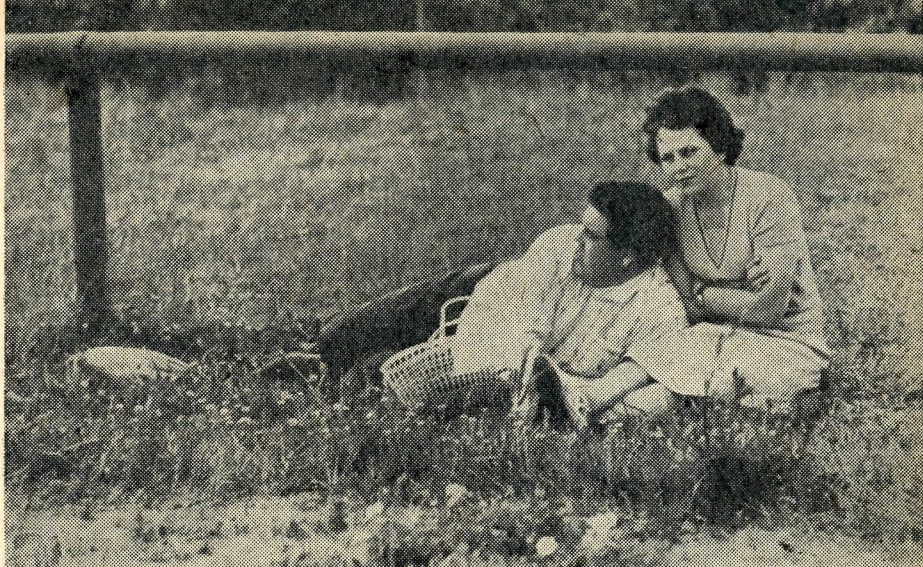




Ani ona holt na to nemá jindy čas...

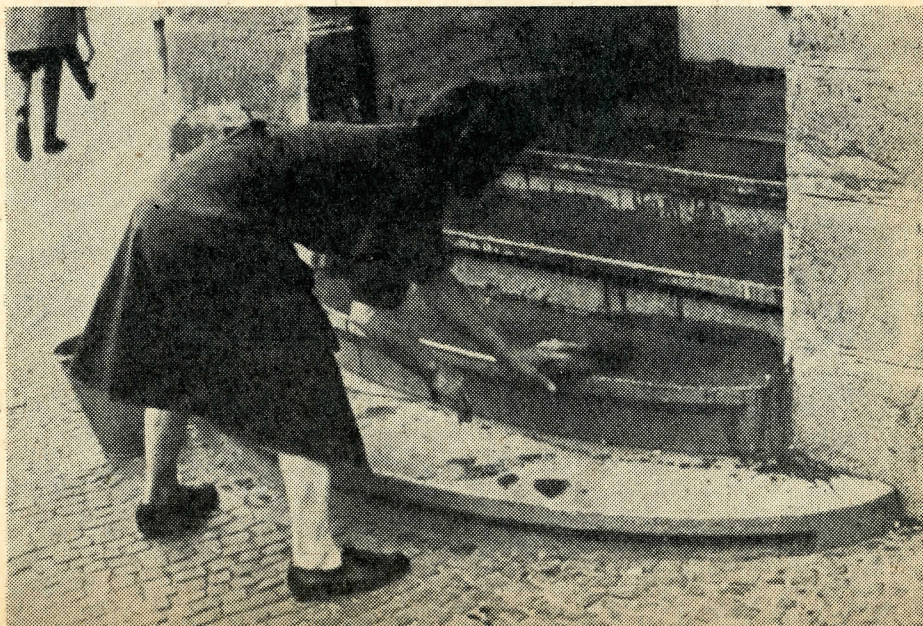


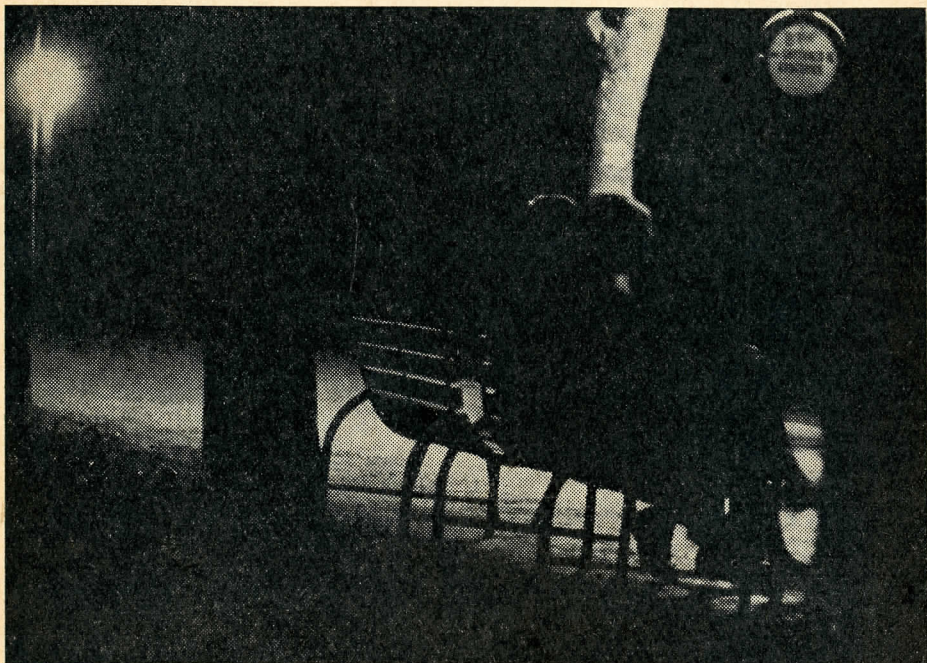
Ani sebelákavější plakáty a reklamy ho nevyvedou z míry. Ví, za čím jde!



„Já nebudu vstávat, chci zůstat zasněný...“

Každý náš krok
po umytých schodech
jí musí připadat jako zlomyslnost
A přesto nemůžem jinak
než po výsledcích její práce
šlapat
nechceme-li zůstat stát





Kutálím meloun po ulici
pukne mi
na dlažbě jádérka zaseje
Popelnice varhany jsou
Láska
moje naděje

Kutálím slunce po ulici
pukne mi
Na dlažbě paprsky zaseje
V noci nám svítit budou
Milenci
nic neodbudou

NEDĚLE

Svižně

Je nedě-le je ne-dě-le je ó - ó je ne-dě-le je ne-dě-le je
ó - ó je nedě-le je neděle je ó - ó je nedě-le je nedě-le je
nedě-le je ne-dě-le je nedě-le je ne-dě-le je ó - o.

TUMÁŠ, FRANTIŠKU

Slunce zapadalo a moře mělo nazlátlou barvu.

To dole, na dně, rezavěly dělové koule. Asi před týdnem se tu vystřílely. Ona tady totiž byla bitva.

A tak se loď vracela domů a námořníci se těšili do teplých bačkor a na svoje mandaté ženské, až je budou hladit a škrábat fousama po hebkých tvářích. Dole v podpalubí bylo naskládáno padesát živých zajatců. Čekali na svůj osud. Prý se nechají převapit.

Kuchař neměl zajatce rád a říkal, že od té doby, co je vzali, se lodi přitížilo. Před válkou to bylo daleko lepší. A on měl krmit i těch padesát zavšivených krků. A on, že je krmit nebude, a že by si s nimi věděl rady, ale kuchaře že se nikdo nezeptá, holt je jenom kuchař, a že s tím stejně sekne, až přijedou.

Námořníci jeho řečičky neslyšeli, protože zatím nebylo tak zle. Ale když se porce tenčily, tenčily a tenčily, tak se rozhodli. V noci zajatce vyvedli, ruce



... námořníci se těšili do teplých bačkor a na svoje mandaté ženské...

... námořníci se zastyděli, ale potom za-
hučeli...



a nohy jim svázali, do kapes jim dali dělové koule, co zbyly, a hodili jich všech padesát přes palubu. Moře zažbluňklo a na dně rezavělo o sto dělových koulí více.

Jenže udělali tu chybu, že se neporadili s kapitánem. Ten nadával: „Byly to vaše koule, že jste je vhodili do moře? — Vidíte. Nebyly. A čím to byly?“

Námořníci se zastyděli, ale potom zahučeli.

„To byly královo koule...“

„Vidíte! A na to, že by z nich král ulil zvony, na to jste nepomysleli...“

Na to opravdu nepomysleli.

Potom dal kapitán zastřelit dvacet námořníků a jednoho kuchaře.

Když loď doplula k pevnině, šel kapitán podat hlášení.

„Vaše Jasnosti! Stalo se to a to. Nechal jsem zastřelit jednoho kuchaře a dvacet mužů!“

„To se stalo na vaší lodi. Mám pravdu?“

„Máte pravdu, Vaše Jasnosti.“

„A vy jste té lodi velel. Mám pravdu?“

„Máte pravdu, Vaše Jasnosti.“

„Velel jste dobře. Mám pravdu?“

„Máte pravdu, Vaše Jasnosti.“

„Nemám pravdu!“ zařvala Jeho Jasnost.

„Nemáte pravdu... Vaše Jasnosti...“
„Jděte na loď a počkejte tam na mne.
Já vás tam přijdu zastřelit! Mám pravdu?“

„...“

„Nemám pravdu?!“

„Máte pravdu, Vaše Jasnosti.“

I s kapitánem zastřelil dalších třicet mužů posádky.

Potom se Jeho Jasnost odebrala, aby podala hlášení Vyšší Jasnosti.

„Vaše Vyšší Jasnosti! Stalo se toto a toto a já jsem ráčil...“

„Co jste ráčil?“

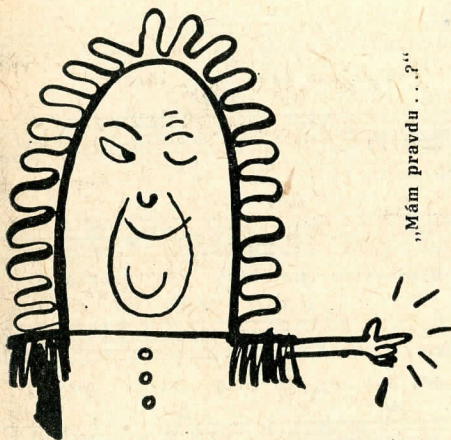
„Toto a toto, Vaše Vyšší Jasnosti.“

Za to, že ráčil, zastřelili Jeho Jasnost a dalších čtyřicet námořníků.

Vyšší Jasnost vezla hlášení ke králi v kočáře.

Král uzívnul: „Co je...?“

„Králi! Račte se upamatovat. Asi před čtrnácti dny jste vedl válku.“



„Mám pravdu...?“

Král zaslínil v kalendáři.

„Ano, vzpomínám. No, pochlubte se, jak jsme dopadli?“

„Nevím...“

„Co je? Velké ztráty?“

„Jeden kuchař, králi.“

„Milé...“

„A dva důstojníci a devadesát mužů, králi.“

„A dopadli jsme?“

„Dobře, králi.“



„Co jste ráčil?“

„No tak... My se radujeme.“

„Dovolte, králi... Ale stalo se toto a toto!“

„Tak někoho zastřelíme?“

Jeho Vyšší Jasnost se začervenala.

„Není koho, králi. Všichni muži padli...“

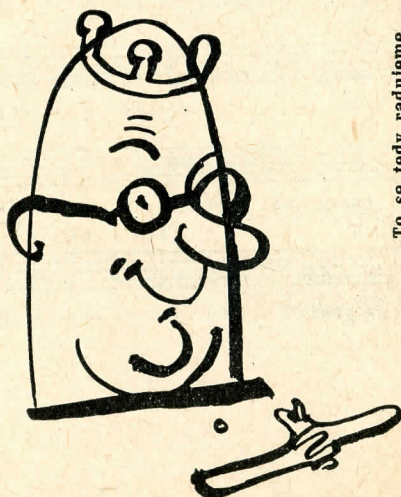
„Hm... ale vyhráli jsme?“

„Zvítězili, králi!“

„To se tedy radujeme,“ řekl král.

Pak otevřel šuplík, vyndal vyznamenání a pověsil je Vyšší Jasnosti na břicho.

„Tumáš, Františku.“



„To se tedy radujeme...“

LIDI SE MAJÍ RÁDI

Svižně *C^b7 B^b7 A7* *D7*

Lidi se mají rá-di, li-di si zá-vi-dí, li-di jsou ka-ma-rá-di,

G7 *C^b7 B^b7 A7*

li-di li-di ne-vi-dí. Jsou. li-di fe-šá-ci, li-di se prou,

D7 *G7* *G^b7 F*

li-di se špl-ha-jí, li-di se třou. Lidi maj skří-ně,

C *C[#]7 D7* *G7*

v nich fůry ša-tů, li-di maj tchý-ně a radost z platů.

C *C^b7 B^b7 A7* *D7*

Lidi maj cukrárny, li-di maj dro-ge-ri-e, bez válek lidem se

G7 *C* *C Bounce*

fakt pěkně žije. Blaze, to se nám ale žije blaze,

C7 *F* *F F[#] G7*

když saze nepadaj do očí, to se to vidí, jen-že ne-sná-ze

C *B^b7 A7* *Dmi7* *G7*

snadno se vyskytnou ve snaze oblohu blankytnou na kusy roztrhat,

C *B^b7 A7* *Dmi7* *G7* *C B^b7 A7 A^b7 G7 G^b7*

pa-se-ku na-dě-laj, je rokle kde byl háj, jó to se li-di ma-aj,

G7 *C* *B^b7 A7* *Dmi7*

sná-ze než tyhlety nesnáze, sná-ze napadá veřejnost na pohled nijaká,

G7 *C* *G7* *C* *Cmaj7 pomalu* *Dmi7*

na pohled nijaká lho-o-ste-ej-nost. *Recit.* Utopí ště-nata - a zuby bole-j víc-

lež není nahatá - a nic je nic než nic - střechy nám odlétnou - a zmlknou zahrady -

svět se stane tmou - a vyschnou nápady - řeky už nebudou na šutrech zpívat -

blondýnky budou se bez očí dívat - dětem se zakoulí i čáry máry fuk -

když všichni řekneme. "Nám je to fuk," Ve sna-ze, a-by si li-di ži-li

blaze, ši-ro-kou prosíme veřej-nost, an-žto-že

dobřejch, krásnejch je tady dost, ztraťte, ztraťte jak zbytečnost,

ztraťte. ztraťte jak zbytečnost, lho - stej- nost. lho- o- stě- ej-

nost. Jo ve sna-ze, abychom si žili blaze...

Tyto 2 takty několikrát opakovat při tom zeslabovat do vytracena

Zasiješ obilí
a sotva se kořínky uchytí
podřežeš je
abys chleba
na stůl dal
Pro chleba vezdejší
Nesijme zlobu
Nechci
aby bratr bratra
podřezal

FINÁLE

Svižně C C^{b7} B^{b7} A7 D7

Lidi se mají rá-di, lidi si zá-vi dí, lidi jsou ka-ma-rá-di,

G7 C C^{b7} B^{b7} A7

lidi li-di nevi dí. Jsou li-di fešá-ci, li-di se přou,

D7 G7 G^{b7} F

li-di se špiha-jí, li-di se trou. Li-di se po-tá cí,

C C^{b7} D7 G7 *s* G7 *s*

li-di jsou zlí, lidi jsou fe-šá-ci, li-di jsme my! vy!

G7 C C^{b7} B^{b7} A7

my! Li-di se há-da-jí, jedno maj jasný, že ži-vot

D7 D^{b7} D^{b7} D^{b7} D^{b7}

bez li-dí, kteří si zá-vi dí, kteří se po-tá cí,

D^{b7} D^{b7} G7 *pomalú, důrazně* Cmaj7/9 Cmaj7

Recit.

kterí jsou fe-šá-ci... prostě bez vás... nebyl by krá-sný.



A jako by hrom uhodil
když zastrkáváme židle
na kterých jsme si trpělivě vyseděli
svůj profil
a vyřezali monogram

POZNÁMKA

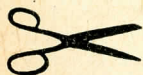
Jsme velmi rádi, že si můžeme Bílou paní zahrát.
A kdyby to napadlo někoho z vás, tak ji prosím vás udělejte s citem
a nikdy frajersky.
Protože na to jsme my už také jednou dopltili.

Členové Miniaturního kabaretu:
Eduard Pergner, Vít Fiala, Aleš Morávek,
Lumír Rataj, Jana Poslušná, Jana Beránková.

V poslední době velmi přemýšlím o Smrti. Velmi. Je to pro mne otázka, řekl bych, aktuální. Žhavá. Myslím na Smrt od rána do noci, někdy i déle. Čekám, kdy pro mne přijde. Bude bledá, černé havraní vlasy, obočí a dlouhé řasy. Bude štíhlá a krásná. Na zádech ponese žací mechanizaci. Přijde ne- očekávaně. Budu třeba sedět v kavárně, popíjet kávu a číst noviny. A tu přistoupí Ona a řekne tiše jak let supa: „Smím přisednout?“ „Prosím,“ odpovím. Ona si tedy sedne a zeptá se: „Ty jsi Alfréd Dumek?“ „Ne, jsem Antonín Mráček,“ pokusím se lhát. Usměje se na mne a já budu vědět, že svoji totožnost nezatajím. Zná mne. Smrti nelze lhát. Jak to přijde, že mne tak dobře zná? Je tolik lidí... Aha! Říká se: je smrt hrdinná, zbabělá, těžká, lehká, krásná, tragická, náhlá... To znamená, že je Smrtí víc. Snad má každý svou Smrt. Asi jako Anděla strážného. Tedy, pochopitelně, ten ne- existuje. Myslím tím to, že jako někteří lidé věří, že má každý Anděla strážného, který není, tak má také každý svou Smrt, která je. Ta dostane člověka asi přiděleného hned po jeho zrození a hlídá si ho, sleduje a čeká, až přijde její chvíle. Jenže lidí na světě je stále víc! Kde se berou další Smrti? Jak se Smrti množí? Přece ne přehrádečným dělením! A je také jen ta Smrt, ne ten Smrt. Já vím, že je to velmi impertinentní, ale dovedli byste si představit těhotnou Smrt? Já ne. Smrt přece nemůže dávat život. Ani jiné Smrti ne. Nebo možná, že Smrtí je odjakživa víc, že jsou jen nezaměst- nané a čekají, až počet lidstva vzroste. Proto možná vzniká čas od času přírodní katastrofa nebo válka, protože už je lidí tolik, že by počet Smrtí nestačil. Pak by se ti zbývající museli stát vlastně nesmrtelnými. Jestlipak i na tohle přišel nebožtík Malthus? Tak tohle mám teda nedoroznění, to se musí ještě domyslet. Tak tedy — Ona bude sedět u mého stolku a řekne: „Pojď se mnou na dalekou cestu. Všechno platím!“ „Poruč mi koňak,“ odpovím, protože odsouzenci mají přece právo na koňak. Tykat jí mohu, protože už jsem vlastně synem Smrti, a proč bych své matce netykal? Ona mi objedná martela, ani nehne brvou nad tou cenou. Je velkorysá. A pak už to nemohu déle zdržovat. Vykouřím poslední cigaretu, ches- terfieldku pochopitelně, vstanu a vyjdu s tou krásnou bledou paní ven. A tam někde v parku, kde se blízko na lavičkách budou líbat milenci, i mne obejmě žena, má Smrt...

V poslední době velmi přemýšlím o Smrti. Velmi. Je to pro mne otázka, řekl bych, aktuální. Žhavá. Zvláště od předvčerejška, kdy už mi bylo šestnáct.

JOSEF PODANÝ



... Z KULTURNÍ TVORBY

✓ Zvedali ruce tak nejistě, že nebylo jasné, zda hlasují, nebo se vzdávají.

✓ Dříve než začneme táhnout za jeden provaz, prověříme si, co je na jeho konci.

✓ Pocitu osamělosti se nejsnáze zbavíme, když si uvědomíme, že nejsme sami sami.

IVAN REHÁK



Snímky z italského časopisu SIPARIO: nahoře Dario Fo, autor a herec, vpravo dole zpěvačky: Gina Negri a Ornella Vanoni

SOCHAŘ

Na scéně pracuje na lešení zedník. Stranou stojí sochař ve fraku a v glazé rukavičkách. Tesá do kamene zedníka a promlouvá k svému modelu.

SOCHAŘ: Nemůžeš, prosím tě, zůstat chvíli v klidu? Kdybys aspoň zaujal tu starou pózu!

ZEDNÍK (*pracuje dál a nevšímá si sochařových prosebných grimas*)

SOCHAŘ (*naštvě se, praští kladivkem a*

dlátem): Už jsi zapomněl, kdo tě modeloval z hlíny? Kdo propůjčil tvým ryšům bělostnou zář sádry? Kdo tě vyrvál z chladného objetí mramoru? Kdo tě jedním slovem zvětčil? — Pravda, moje díla podléhala čas od času změnám, jistým úpravám... Bylo nutno zdůraznit profil, sval... všechno samozřejmě z důvodů ryze estetických. Proto se ti snad mohlo někdy zdát, že se ti má díla tak zcela nepodobají připouštím. Ale já jsem novátor, rozumíš? Novátor především! A právě teď chci dát svému novátorskému úsilí nový impuls. Ve spolupráci s tebou, chápeš? — My dva, přáteli, máme spolu vůbec moc společného. Jednak používáme prakticky stejných nástrojů,

abych tak řekl výrobních prostředků, jednak i smysl a účel našeho úsilí je tentýž: zvěčnit se v díle.

ZEDNÍK (*otáčí se k němu zády*)

SOCHAŘ: No dovo! Když se ke mně budeš točit zády, jak má vypadat naše spolupráce?

ZEDNÍK (*skloní se k putně malty a vystřečí na sochaře zadek*)

SOCHAŘ: Proč, prosím tě, na mne vystrkuješ v prvním plánu onu část těla, která je sice nezbytná a mohutná, leč zdůraznit ji v díle, znamenalo by jeho vulgarizaci? Nechápeš, že tvoje budoucnost závisí od toho, jak se moje dílo podaří? — Tak budeš držet, nebo ne?

ZEDNÍK (*napřímí se, protáhne a vypne prsa*)

SOCHAŘ: Konečně! Já jsem věděl, že si porozumíme. Myslíš, že k tobě nic necítím? (*Vytáhne cigaretové pouzdro*) Kouříš? — Máš pravdu, při práci se to nehodí. (*Zapálí si sám a uchopí kla-*

divko a dláto) Naše společné dílo, příteli, nepatří nám. Patří budoucím. A na to nesmíme zapomínat, musíme se uskrovnit, zapřít.

ZEDNÍK (*slézá z lešení*)

SOCHAŘ: Co to zase děláš? Chci tě dokončit, stůj! Chyběj mi už jenom oči. Ty důvěřivé, smavé oči... Počkej! Ještě vrazíš do sochy a zničíš mi dílo! Já vidím z dálky docela dobře! Odstup je nutný, mně stačí jen mrknout a vím, jak na to!

ZEDNÍK (*jde k němu stále blíž*)

SOCHAŘ: Stůj! soudruhu...!

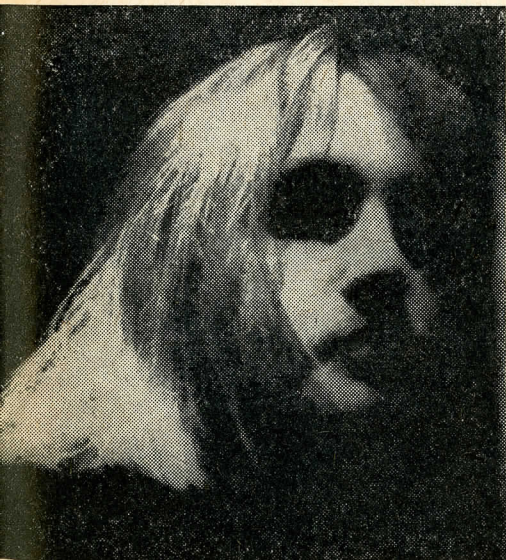
ZEDNÍK (*vytáhl svoji cigaretu a natahuje ji se zjevnou žádostí*)

SOCHAŘ: Jo tak, jenom oheň... (*Zapálí mu stříbrným zapalovačem a vrací se k svému dílu, které si zálibně prohlíží. Pak pohlédne několikrát na prázdné lešení, uchopí nástroje a začne pracovat na očích sochy*) Divíš se, že tesám dál, třebaže už nejsi na lešení? — Mám dojem, že teď je to teprve vono.

Přeložil Jan Makarius

Z repertoáru Studentského divadla satiry, Varšava

Scénku SOCHAŘ jsme pro vás přetiskli z italského měsíčníku SIPARIO, který věnoval jedno ze svých posledních čísel (přes 150 stran) kabaretu ve světě. Zájemce se Sipariem podrobně seznámí 4. číslo Amatérské scény.



JEŠTĚ NEJSEM TVÁ

Z vítězných písniček

televizního seriálu Písničky na zítřka

Hudba: J. Mangl / Text: B. Nádvozník a J. Vomáčka

Foxtrot

Ještě nejsem hochu tvá, ba né, zatím to tak radši zů- stane.

Vždyť ty vlastně ještě nejsi a- ni muž a už by ses chtěl ženit.

Ne snad že se nechci vdát, to né, manželství je jistě o- brouné,

musí však být přesně podle zásad mých a z nich nehodlám slevit.

Vždyť ty ještě máš vojnu před sebou, o- sud

náš to o- taz- ní- ky jsou. Kdo- pak dneska ví,

- co se mů- že stát, člověk stá- lý není, lásky mě- ní

- rád. Proto ještě nejsem tvá, ba né. Co když tě tam jiná

u- hra- ne, mně zbydou jen oči k plá- či, tak to hochu, tak to radši ne!

© SHV 1964



... Z DIKOBRAZU

Odtížiť sa vyjadroval. Tak záver kritiky dožíkával již na novém pracovišti.

Za vším je třeba vidět člověka — řekl Hamlet a probodl závěs, za nímž stál Polonius.

Bude-li každý z nás z křemene, mohli bychom se ze všeho vykřesat.



... Z ROHÁČE

Mišo Korník sa doviezol na stanicu električkou a vraví:

- Tak, najhorší kus cesty mám za sebou!
- A kam cestujete — spytuje sa sprievodca.
- Do Indie na montáž!

Psychiater po prehliadke pacienta:

- Mali by ste sa strátiť nervových vzruchov a duševnej práce vôbec ... Aké je vaše zamestnanie, čo robíte?
- Píšem texty tanečných piesní.
- To môžete.

Film je skutočne masové umenie: filmové triky pronikli medzi najširšie vrstvy.

Nuly majú cenu: v matematike, ak stojí niečo pred nimi, v živote, keď stojí niekto za nimi.

**... a ROHÁČ vystříhl ze satirické prvotiny Jozefa Jurzeta
Exponenti a exponáty**

KEBY

Keby mi bolo, ako nie je ...

Keby mi bolo šestnást rokov, videli by ste, žasli ...

Keby mi bolo šestnáct rokov a mať ten rozum, čo mám dnes, začal by som život inakšie, lepšie ... A s vervou.

Keby mi bolo šestnást rokov, išiel by som do školy. Študovať.

Oj, ako by som študoval!

Keby mi bolo šestnást rokov, nechodil by som do kaviarne, nefajčil, nepil. Otca, matku by som poslúchal.

Keby mi bolo šestnást rokov, to by bol život! ... Keby mi bolo šestnást ...

Ale mne je už sedemnást ...

Škoda.

ČLOVĚK A SLEPIČKA

ČLOVĚK (*přichází na scénu — zřejmě z práce. Odloží aktovku, sedne si na židli a slastně se protahuje*)

SLEPIČKA (*typicky agilní člověk, vtrhne na scénu, spatří Člověka a pateticky zvolá*):

Ejhle, Člověku! — A zřejmě živý! Je třeba navázat s ním okamžitě kontakt! (*Jde k němu a ze zadu jej bodře plácne po rameni*) Buď zdrav, já jsem Slepíčka!

ČLOVĚK (*se na něho nedůvěřivě podívá*): Jo? Ale tady není kurník. Jste na špatné adrese. Já se jmenuji —

SLEPIČKA (*ho přeruší*): Na jméně nezáleží! Jseš člověk? Jseš. A když jseš člověk, tak jseš co? Předmět! Člověk je předmětem mého poslání. Já se tím živím, víš?

ČLOVĚK: Vy se živíte člověkem? Ale to je přece kanibalismus!

SLEPIČKA: Neboj se — já to myslím jen tak obrazně. Já jsem Slepíčka, víš?

ČLOVĚK: Aha, tak vy se tedy spokojíte zrním, že? — A co ode mne vlastně chcete?

SLEPIČKA: Budeš se divit, ale nic. — Přišel jsem se na tebe podívat, jak se ti žije.

ČLOVĚK: Ale vždyť mě vůbec neznáte!

SLEPIČKA: Já jsem co? Slepíčka. A ty jsi člověk. No a já jsem co?

ČLOVĚK: Vy jste slepička.

SLEPIČKA: Ne, já jsem expert. Já jsem expert na člověka, chápeš?

ČLOVĚK: Ne.

SLEPIČKA: Tak se podívej, já ti to vysvětlím jednoduše. Pracuji v úřadě. Víš, co je to úřad? Víš. Dobře. Pracuji ve velikém úřadě. A ten náš úřad se zabývá tím, že se stará o člověka, tedy i já, který jsem úředníkem úřadu, který se stará o člověka, se starám o co? Nu, o člověka. A ty jseš co? Člověk. A proto já jsem kde? No tady. Chápeš?

ČLOVĚK: To chápu, ale proč se staráte o člověka?

SLEPIČKA: Protože náš úřad se stará

o člověka. Je to jeho poslání. Někdo se přece musí starat o člověka, ne?

ČLOVĚK: O člověka se mají starat lidi.

SLEPIČKA: Lidi, — proč lidi? Úřad! Lidi nech na pokoji, ty mají jiný starosti. O člověka se stará úřad.

ČLOVĚK: A jak se o něho stará?

SLEPIČKA: Dobře, jak jinak by se měl starat než dobře?

ČLOVĚK: Dobrá, jak se tedy dobře stará úřad o člověka?

SLEPIČKA: Postup je tento: Když se někde narodí člověk, tak ho především očíslovujeme a zaregistrujeme. Každý člověk má u nás založenou kartu, aby se neztratil.

ČLOVĚK: A potom?

SLEPIČKA: Potom sledujeme jeho růst, dospívání, stárnutí. Když umře, tak ho vymažeme z evidence.

ČLOVĚK: A to je všechno?

SLEPIČKA: To je snad málo? Víš, co to dá za práci? My člověka sledujeme. A nejen to, my ho pěstujeme.

ČLOVĚK: A jak se pěstuje takový člověk?

SLEPIČKA: No zalejvá se, orá, vláčí, střihá, okopává, hnojí, — víš, aby rostl.

ČLOVĚK: A když vyroste?

SLEPIČKA: Tak se musí přistříhnout, aby nepřerostl.

ČLOVĚK: A to je všechno?

SLEPIČKA: To je snad málo? Víš, co to dá za práci? My člověka sledujeme a pěstujeme, a nejen to — my ho pravidelně navštěvujeme a kontrolujeme.

ČLOVĚK: A proč ho kontrolujete?

SLEPIČKA: Abychom zjistili, jestli je šťastný. A proto jsem vlastně tady. — Jsi šťastný?

ČLOVĚK: No, jak se to vezme.

SLEPIČKA: Přiznej se, tobě něco chybí!

ČLOVĚK: Co by mně chybělo?

SLEPIČKA: Ano, chybí ti úsměv. Člověče, vždyť ty se vůbec neusmíváš!

ČLOVĚK: Proč bych se měl usmívat?

SLEPIČKA: Člověk se musí usmívat!

ČLOVĚK: Proč?

SLEPIČKA: No, na to je takový předpis, víš? Náš úřad zjistil, že to hezky vypadá, když se člověk usmívá. To je objev, co? Človče, a ty si vůbec nezpíváš!

ČLOVĚK: Proč bych zpíval?

SLEPIČKA: To je taky takový předpis. Člověk se má usmívat, zpívat a tančit!

ČLOVĚK: Ale proč?

SLEPIČKA: Aby všichni viděli, že je šťastný.

ČLOVĚK: Třeba se jen tak tvářím, a uvnitř je nešťastný.

SLEPIČKA: To je mi jedno, na to nemám předpis.

ČLOVĚK: Na to nemáte předpis! Tak já vám něco řeknu: Já jsem člověk a vy jste —

SLEPIČKA: Slepička.

ČLOVĚK: Správně — vy jste slepička. Tak víte co? Já jsem trpělivě tady snášel vaše řeči, tak vy teď hned před mýma očima snesete vejce!

SLEPIČKA: Cože? Já mám snést vejce? Vy jste se zbláznili!

ČLOVĚK: To je takový předpis, víte: Slepička snáší vajíčka!

SLEPIČKA: No, když je to předpis, tak to se nedá nic dělat. Tak to já se do toho pustím. Kokokokodák!!!

U SPOLEČNÉHO STOLU

Na scéně psací stůl, u něho ze dvou stran židle, na kterých sedí Motýl a Motejlek. Na levé straně stolu visí cedulka s nápisem: Kartáče, n. p., na pravé straně cedulka s nápisem Kartáčky, n. p. Na stole jsou dva telefony a nad stolem visí na řetízku veliké plnicí pero.

MOTÝL: Haló, haló, tady Kartáče — Motýl.

MOTEJLEK: Tady Kartáčky — Motejlek. Buďte zdrav!

MOTÝL: Buďte zdrav! — Jak jste na tom se štětinami?

MOTEJLEK: Dobře. Vlastně blbě. Výhledově plánujeme povinný ostřih všech vepřů ve Stupidicích, ale máme krajní nedostatek nůžek.

MOTÝL: Nuže, to je slovo do pranice. My zas máme plné sklady nůžek, ale ani jednoho vepře.

MOTEJLEK: Vepře? — To myslíte jako prase?

MOTÝL: To myslím jako prase. A vy myslíte?

MOTEJLEK: Já myslím taky jako prase.

MOTÝL: To se asi shodnem.

MOTEJLEK: Proč bychom se neshodli? Sedíme přece u jednoho stolu a píšeme jedním perem. — Jo, abych nezapomněl, mohl bych si nyní půjčit naše pero? Potřebuji si totiž škrtnout, že

vás mám zavolat. — Samozřejmě hned pošlete fakturu!

MOTÝL: Pero si půjčte, ale nepište s ním na ležato, mně se po vás potom špatně píše. — Jinak, jak vidím, vypadáte dobře.

MOTEJLEK: Vy vypadáte také dobře. Nechcete cigaretu?

MOTÝL: To víte, že neodmítnu.

(Zapalují si přes stůl cigaretu)

MOTÝL: Kde jsme to přestali? — Aha — ty štětiny...

MOTEJLEK: Nezapomeňte řeč, chtěl jsem vám něco důležitého. — Jo, taky pozorujete, že se nám kejklá stůl?

MOTÝL: Ano, kejklá se.

MOTEJLEK: Ale neměl by se kejklat.

MOTÝL: Ne, to by se neměl.

MOTEJLEK: Ten stůl by se měl něčím vypodložit.

MOTÝL: No, to by měl. — Tak ho vypodložte!

MOTEJLEK: Proč ho nevypodložíte vy?

MOTÝL: Kartáče nemají v plánu žádné vypodložení. Nemám na to prostředky.

MOTEJLEK: A vy si myslíte, že Kartáčky tohle mají v plánu? Kejklání stolu, to je přece nepředvídatelná okolnost, to se nedá plánovat.

MOTÝL: Máte pravdu. — Tak co budeme dělat? Necháme ho kejklat?

MOTEJLEK: Mně to kejklání leze na nervy.

MOTÝL: Já mám nápad. — Vypodložíme ho napůl, to přijde levněji.

MOTEJLEK: Počkejte, jak to myslíte — napůl?

MOTÝL: Napůl — nákladově. Kartáče dodají materiál a Kartáčky dodají práci.

MOTEJLEK: To se mi moc nezdá. Vy dáte jenom materiál, a my s tím máme mít práci?

MOTÝL: My s tím také budeme mít práci, zapomněl jste na agendu. Dodáme materiál a ještě navíc to vypodložení zajistíme administrativně.

MOTEJLEK: A to já se mám shýbat?

MOTÝL: Někdo se musí shýbnout.

MOTEJLEK: No jo, ale proč zrovna já?

MOTÝL: Poslyšte, přece se nebudeme dohadovat. Shodli jsme se vždycky ve všem, sedíme u jednoho stolu, píšeme společným perem, proč bychom společně nevyřešili to shýbnutí? Shýbne-me se napůl!

MOTEJLEK: Jak napůl?

MOTÝL: No nejdříve se shýbnu já — z polohy vzpřímené do polovičního

shýbnutí na úroveň druhé zásuvky stolu odzdola — no a pak se shýbnete vy — od té druhé zásuvky dolů k zemi.

MOTEJLEK: Ale to je přece pitomost.

MOTÝL: Že jo. — Tak ať se kejklá!

MOTEJLEK: Ať se kejklá! Proč by se nekejklal?

MOTÝL: Vite, že by mi to kejklání scházelo? Ono to děsně uklidňuje.

MOTEJLEK: To je fakt — uklidňuje. — Jo, co jste chtěl s těmi štetinami?

MOTÝL: Vite, že už ani nevím?

MOTEJLEK: To nevádí, hlavně že jsme se dohodli.

MOTÝL: Copak my — my se dohodneme vždycky.

MOTEJLEK: Vždyť sedíme u jednoho stolu. — Tak buďte zdrav!

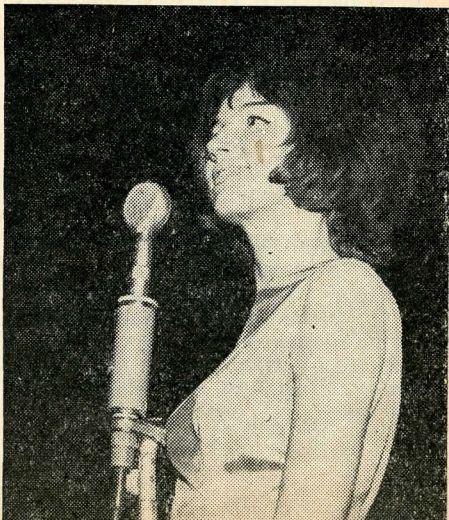
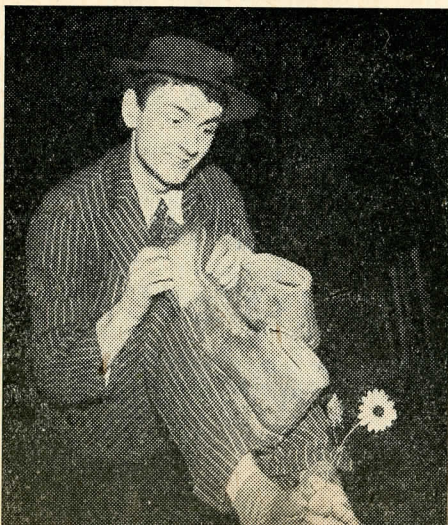
MOTÝL: Buďte zdrav! *[Oba zavěsí telefon. Motýl něco chvíli píše perem na řetízku, po chvíli] Ty, Franto, píše se správně kejklá nebo kýklá?*

MOTEJLEK: Proč?

MOTÝL: No musíme přece to kejklání oznámit nahoru, ne?

**Z repertoáru Uměleckého souboru
ministerstva vnitra**

Divadlo Alfa v Plzni nastudovalo pořad Černý sen. Na snímcích mím B. Valenta a zpěvačka M. Kubišová



Bořivoj Kopic

Šílené jaro

Nad námi vybuchuje nebe
a sladké zoufalství

A pomalu už ujíždíme
na prámu země
zas do dobytých
variant

Ach, je to kruté!

Opět se držet cípu
té sladké tmy
a ostřím jejích slov
si hloubit starý důl
a nevidomě prozpěvovat
jepičí chorál lásky!

Opět se sunout podél
a říkat: voní!

A chytat škvírky deště
a hrát si hrát
s potůčkem krve
na dně —

A opět noci
Ta nová!
Jak novolunní křik
svou stopu Eurydika ztrácí
a v lehké agónii
v předměstském hotelu
se svléká —

Ó ano,
musíme stále znovu
objevovat známé
hrdličky rdousit
slepé růže cílevědomě
uschnouti nechat
o trochu ztěžklý prostor
se poranit

A nad vším
jepičí chorál lásky!

Marie Červenková

Mytí

Otočila v dlani
mořskou hvězdicí kohoutku
a v trychtýři upevněné struny
se vylily
přes ohbí ramen a znějí
o báňku břicha
o dýně hyždí
o tykve prsů.

Víčka
obtěžkaná nepřetržitou glazurou hudby
spolehla na sluch
a hmat.

Ruce
co dýchají párou
přebírají struny vody a vlasů
a ona celá
v tanci pokrývá se
jepičími květy mýdlové pěny.

Břetislav Ditrych

Tužka

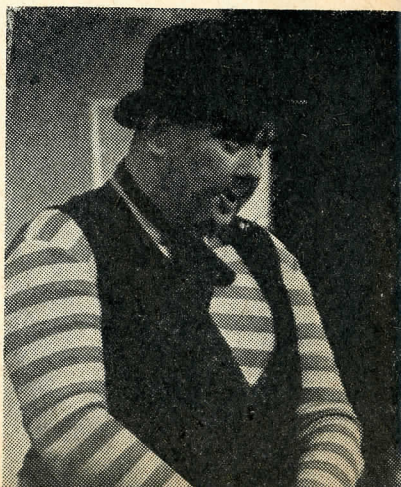
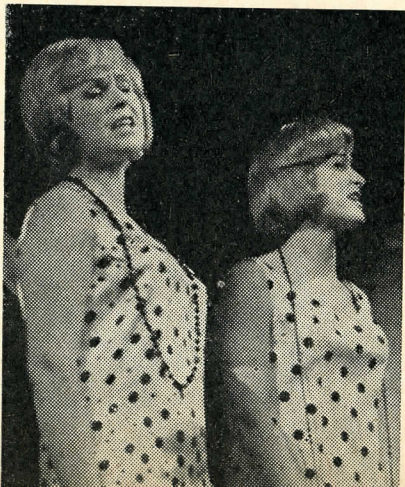
Obyčejnou
tužkou
napíši
miluji tě
obyčejnou
oprýskanou
tužkou
někdo
někde
napíše
sbohem

Někdy
je člověk
najednou sám
sám
se svou rukou
sám
se svou hlavou
sám
se svým srdcem
někdy stačí
okamžik
a člověk je
najednou
tak sám

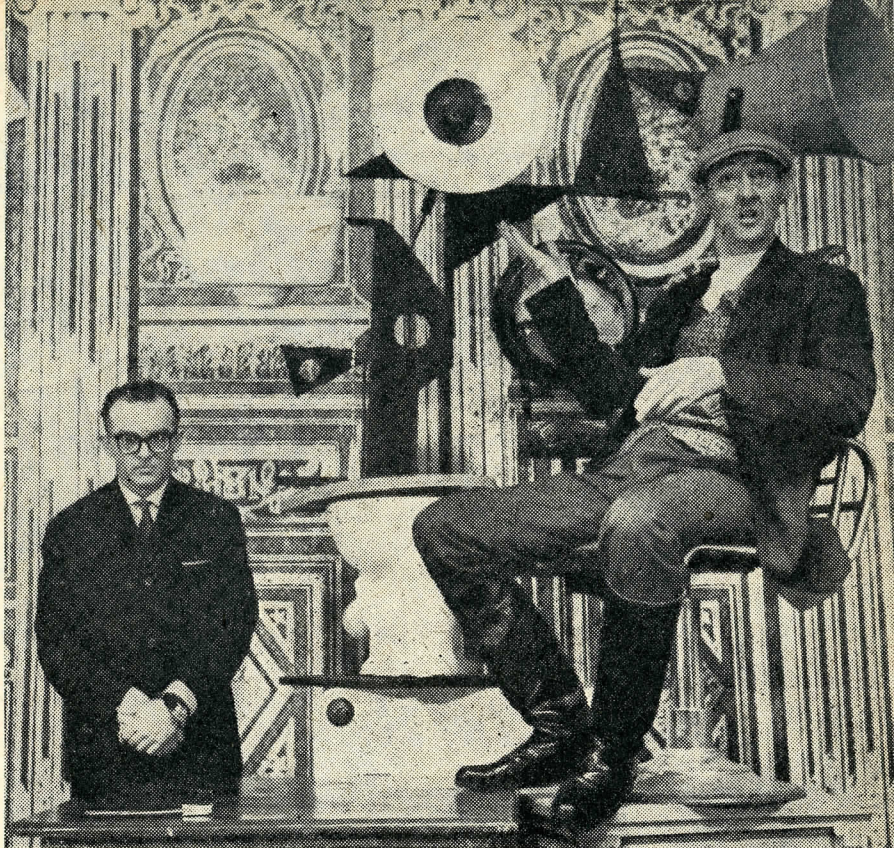
Paravan



Pražské divadlo Paravan uvedlo pořad sestavený Karlem Urbánkem Všichni moji
otcové aneb Z Košíř až po Orinoko. Nahoře C. Morávková a J. Vondráček, dole
M. Pokšteřlová, Z. Škvorecká a M. Neděla. Foto J. Pražák.



Večerní Brno



Satirické divadlo Večerní Brno uvádí komedii Milana Uhda Král-Vávra. V tomto pořadu songy skladatele L. Štancla na texty autora komedie zpívá Ljuba Hermanová. Foto O. Rybák.





Šťastného záběr zpěvačky ze souboru ZK ROH Chemických závodů J. Dimitrova v Bratislavě

repertoár malé scény

Ročník II, duben 1964 — Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p., Praha 2, Vinohradská 46 — Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Jaroslav Vedral — Redakční kruh: Jiří Bílý, Lubomír Dorůžka, Pavel Fiala, Vladimír Fux, Miloš Hercík, Jiří Chlábec, Vladimír Justl, Miroslav Kovářik, Vladislav Stanovský, Josef Škvorecký, Ivan Verner, Jan Votruba, Ivan Vyskočil — Grafická úprava Miloslav Fulín — Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 221054 — Tiskne Knihitisk, n. p., provozovna 2, Praha 2, Slezská 13 — Rozšiřuje Poštovní novinová služba, Informace o předplatném podává a objednávky přijímá každá pošta i doručovatel; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, odd. vývozu tisku, Praha 1, Jindřišská ul. 14 — Vychází jednou měsíčně, cena jednotlivého výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo mělo redakční uzávěrku 17. března. F-12*41136

© Nakladatelství Orbis, n. p., 1964

DOPORUČUJEME

Ladislav Mňačko: Opožděné reportáže

ČTĚTE

V AMATÉRSKÉ SCÉNĚ Č. 4

- o kabaretu v západním světě, zvláště pak v Itálii,
- o německém kabaretu Pfeffermühle,
- o spolupráci Divadla Na zábradlí s amatérskými soubory,
- o zájezdu Královského Shakespearova divadla do Prahy,
- o premiérách, práci a životě našich amatérských souborů,
- o nových hrách, akcích, aktualitách, soutěžích.

Časopisy Amatérská scéna a Repertoár malé scény objednávejte korespondenčním lístkem přímo v naší redakci, Vinohradská 3, Praha 1.

Na IV. straně obálky Eva Olmerová zpívá s triem Míši Poláka v pražské Redutě. Foto Jermář

MŮJ MYS DOBRÉ NADĚJE

Z finále soutěže Hledáme písničku pro všední den

Hudba: K. Sodomka / Text: J. Hořec

Medium

The musical score is written on ten staves in G major (one sharp). The tempo is marked 'Medium'. Chord symbols (D, A7, G, C, D7, E7) are placed above the staves. The lyrics are in Czech. The melody is a simple, rhythmic tune. The lyrics are: 'Kdybych přelul o-ce- án, kdybych hory překro- čil, kdybych řekl o-zvě- nám, a-by mi přiblí- ži- ly cíl, kdybych vletěl do mraků, kdybych prošel o-blo- hou a kdybych od zázra- ků chtěl čekat, že mi po-mo- hou, kdybych bloudil za zlým snem třeba i celé dny a noci jak stín, my se stejně nesej- dem, tak je to určeno již předem, já vím. Proto čekám na svůj proud i když se nic ne-dě- je hledám loď, která chce plout tam k mysu Dobré na-dě- je.'

Kdybych přelul o-ce- án, kdybych hory překro- čil,
kdybych řekl o-zvě- nám, a-by mi přiblí- ži- ly cíl,
kdybych vletěl do mraků, kdybych prošel o-blo- hou
a kdybych od zázra- ků chtěl čekat, že mi po-mo- hou,
kdybych bloudil za zlým snem třeba i celé dny a noci jak
stín, my se stejně nesej- dem, tak je to určeno již předem, já
vím. Proto čekám na svůj proud i když se nic ne-dě- je
hledám loď, která chce plout tam k mysu Dobré na-dě- je.

© SHV 1964

Právo k provozování v časopise uveřejněných textů zadává jediné. Čs. divadelní a literární
jednatelství (Dilia), Praha 2 — Nové Město, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudeb-
ních skladeb chrání Ochranný svaz autorský (OSA), Praha 6 — Bubeneč, Čs. armády 20

